

Sygn. akt VI GC 433/16/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: st. sekr. sądowy Aleksandra Nyga

po rozpoznaniu w dniu 22 grudnia 2016 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa: M. G.

przeciwko: Towarzystwu (...) Spółka Akcyjna w W.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna w W. na rzecz powoda M. G. kwotę 2 812,47 zł (dwa tysiące osiemset dwanaście złotych czterdzieści siedem groszy) z odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 7 lipca 2015 r. do dnia zapłaty;
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 824,86 zł (osiemset dwadzieścia cztery złote osiemdziesiąt sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 433/16/3

UZASADNIENIE

Powód M. G. wystąpił przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W. z pozwem o zapłatę kwoty 2 812,47 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 7 lipca 2015 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 9 czerwca 2015 r. samochód osobowy marki V. (...) o nr rej. (...) stanowiący współwłasność B. i M. B. został uszkodzony w wyniku kolizji drogowej. Ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody jest pozwany zakład ubezpieczeń. W związku z uszkodzeniem samochodu poszkodowani zamówili usługę holowania, która została wykonana przez pomoc drogową, a po jej wykonaniu została wystawiona faktura VAT nr (...) z dnia 5 czerwca 2015 r. na kwotę 440,59 zł brutto, a następnie poszkodowany zlecił powodowi naprawę uszkodzonego pojazdu. Powód wykonał naprawę w oparciu o zweryfikowaną kalkulację naprawy, a po naprawie wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 24 czerwca 2015 r. na kwotę 4 384,37 zł brutto. Powód przedstawił pozwanemu fakturę za naprawę pojazdu, kalkulację naprawy, a także fakturę dokumentującą zakup użytych do naprawy części. Poszkodowany na czas naprawy wynajął od powoda pojazd zastępczy marki F. (...) za cenę 100 zł brutto za dzień najmu. Za wynajem została wystawiona faktura VAT nr (...) z dnia 24 czerwca 2015 r. na kwotę 800 zł brutto. Powód wezwał pozwanego do zapłaty łącznej kwoty 5 624,96 zł, a pozwany uznał roszczenie, przyznając odszkodowanie w kwocie 5 184,37 zł za naprawę uszkodzonego pojazdu i za najem, a także kwotę 440,59 zł za holowanie uszkodzonego pojazdu,

jednakże wypłacił 50% tych kwot twierdząc, że poszkodowany swoim zachowaniem przyczynił się do powstania szkody. Poza kwestią przyczynienia się pozwany nie kwestionował żadnych okoliczności.

W dniu 22 marca 2016 r. Sąd Rejonowy w Tychach w sprawie o sygn. VI GNc 3076/15/5 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że w toku postępowania likwidacyjnego przyznał odszkodowanie w kwocie 5 624,96 zł, jednakże ustalił, iż poszkodowany swoim zachowaniem przyczynił się do powstania szkody na poziomie 50 %, dlatego pomniejszył odszkodowanie. Pozwany wskazał, iż poszkodowany nie zastosował się do art. 24 ust. 1 pkt. 3 ustawy prawo o ruchu drogowym.

Sąd ustalił co następuje:

Bezspornym jest, że samochód osobowy marki V. (...) o nr rej. (...) stanowiący współwłasność B. i M. B. został uszkodzony w wyniku kolizji drogowej. Do kolizji doszło w momencie, gdy poszkodowany M. B. wykonywał manewr wyprzedzania pojazdu sprawcy zdarzenia. Gdy poszkodowany był na wysokości samochodu sprawcy zdarzenia P. B. (1), ten zaczął wykonywać manewr skrętu w lewo, doprowadzając do kolizji z poszkodowanym. P. B. (1) nie upewnił się przy wykonywaniu skrętu w lewo, czy nie jest wyprzedzany przez inny pojazd, nie informując kierunkowskazem odpowiednio wcześniej, przy zachowaniu wymaganej ostrożności, że zamierza skręcić w lewo. Ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody jest pozwany. W dniu 9 czerwca 2015 r. powód zawarł z poszkodowanym umowę najmu pojazdu zastępczego, w związku ze zdarzeniem objętym odpowiedzialnością cywilną pozwanego. Przedmiotem najmu był samochód marki F. (...) nr rej. (...). Strony ustaliły stawkę dobową w wysokości 100 zł netto. Pojazd był wynajmowany od dnia 9 czerwca 2015 r. do dnia 20 czerwca 2015 r.

Dowód: akta szkody umowa najmu (k. 25), oświadczenie (k. 24), faktury VAT (k. 18, 19), kalkulacja (k. 22-23), zeznania świadka M. B. (k. 82-83), akta sprawy II Ko 88/15.

W dniu 5 czerwca 2015 r. P. B. (2) za zaistniałe zdarzenie drogowe został ukarany mandatem karnym sygn. CY 3092581 na kwotę 250 zł. Postanowieniem z dnia 4 sierpnia 2015 r. Sąd Rejonowy w Pszczynie w sprawie o sygn. II Ko 88/15 nie uwzględnił wniosku ukaranego o uchylenie prawomocnego mandatu karnego kredytowanego z dnia 5 maja 2015 r. sygn. CY 3092581.

Dowód: akta sprawy II Ko 88/15, a w szczególności postanowienie (k. 35), mandat karny (k. 6).

W dniu 5 czerwca 2015 r. na rzecz poszkodowanego wystawiono fakturę VAT nr (...) na kwotę 440,59 zł brutto z tytułu holowania uszkodzonego pojazdu.

Dowód: faktura VAT (k. 21).

W dniu 9 czerwca 2015 r. poszkodowani i powód zawarli umowę cesji wierzytelności zgodnie, z którą cedent przelał na cesjonariusza swoją wierzytelność – m.in. prawo do zwrotu kosztów z tytułu najmu auta zastępczego, kosztów naprawy pojazdu, kosztów holowania i parkingu, w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 5 czerwca 2015 r.

Dowód: umowa cesji wierzytelności (k. 11-12, 13-14).

W dniu 24 czerwca 2015 r. powód wystawił na rzecz poszkodowanego fakturę VAT nr (...) na kwotę 4 384,37 zł brutto z tytułu naprawy uszkodzonego pojazdu oraz fakturę VAT nr (...) na kwotę 800 zł brutto z tytułu wynajmu samochodu zastępczego przez okres 8 dni przy stawce dobowej w wysokości 100 zł netto.

Dowód: faktury VAT (k. 18, 19), kalkulacja (k. 22-23).

Pismem z dnia 2 września 2015 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 5 624,96 zł, a pozwany w toku postępowania likwidacyjnego przyznał odszkodowanie w kwocie 5 624,96 zł tj. kwotę 5 184,37 zł za naprawę uszkodzonego pojazdu i za najem pojazdu zastępczego, a także kwotę 440,59 zł za holowanie uszkodzonego pojazdu, jednakże ustalił, iż poszkodowany swoim zachowaniem przyczynił się do powstania szkody na poziomie 50 %, dlatego pomniejszył odszkodowanie.

Dowód: wezwanie (k. 26), decyzje (k. 15, 15), potwierdzenie przelewu (k. 17).

Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne oparto o nie budzące wątpliwości, merytoryczne dokumenty znajdujące się w aktach sprawy. Sąd poczynił ustalenia również w oparciu o dokumenty z akt sprawy Sadu Rejonowego w Pszczynie o sygnaturze II Ko 88/15.

Sąd dopuścił dowód z zeznań świadka M. B., uwzględniając je przy ustaleniu stanu faktycznego, oceniając je jako wiarygodne, konsekwentne i zgodne ze zgromadzonymi dokumentami.

Sąd oddalił dowód z zeznań świadka P. B. (1), albowiem nie miał on znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie wobec zeznań w sprawie II Ko 88/15 oraz oddalił wnioski o dowód z opinii biegłego, gdyż biegły nie mógł być powołany na okoliczność przepisów o ruchu drogowym, a o przebiegu zdarzenia zeznawali świadkowie zdarzenia w sprawie karnej oraz na rozprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez M. G. przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W. zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Powód domagał się zasądzenia kwoty 2 812,47 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 7 lipca 2015 r. do dnia zapłaty wskazując, iż w drodze cesji nabył wierzytelność z tytułu kosztów najmu samochodu zastępczego i kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości podnosząc, iż poszkodowany przyczynił się do powstania szkody, dlatego też obniżył należne odszkodowanie.

W myśl art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a szkodą.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Podnieść należy, że w myśl obowiązujących przepisów kodeksu cywilnego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Celem i skutkiem przelewu wierzytelności jest przejście na nabywcę ogółu uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. W takim wypadku stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, a zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. W razie podjęcia kroków celem

wyegzekwowania należności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę wierzytelności jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. W ocenie Sądu powód w należyty sposób wykazał, iż skutecznie nabył przedmiotową wierzytelność od poszkodowanego.

Z art. 361 § 1 i 2 k.c. wynika zasada pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego. Zobowiązany do naprawienia szkody ponosi więc odpowiedzialność za wszystkie normalne następstwa zdarzenia, pozostające z tym zdarzeniem w adekwatnym związku przyczynowym. Niewątpliwie normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. jest niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego, w sytuacji jego uszkodzenia lub zniszczenia. Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne, na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu.

Pozwany nie kwestionował w niniejszej sprawie odpowiedzialności za zdarzenie drogowe z dnia 9 czerwca 2015 r. Pozwany w toku postępowania likwidacyjnego przyznał odszkodowanie w kwocie 5 624,96 zł tj. kwotę 5 184,37 zł za naprawę uszkodzonego pojazdu i za najem pojazdu zastępczego, a także kwotę 440,59 zł za holowanie uszkodzonego pojazdu, jednakże ustalił iż poszkodowany swoim zachowaniem przyczynił się do powstania szkody na poziomie 50 %, dlatego pomniejszył odszkodowanie. Spór pomiędzy stronami powstał jedynie w zakresie przyczynienia się poszkodowanego do powstania szkody.

Zgodnie z art. 362 k.c. jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron.

Poszkodowany może przyczynić się do powstania lub zwiększenia szkody, jeżeli jego zachowanie współistnieje od początku z przyczyną, za którą odpowiada dłużnik, wówczas poszkodowany przyczynia się do powstania szkody. Natomiast przyczynia się do zwiększenia szkody, jeżeli ponosząc już uszczerbek, za który odpowiada dłużnik, poszkodowany podejmuje działania lub zaniechania (część), wpływające na wielkość szkody w ten sposób, że ich brak byłby równoznaczny z mniejszym rozmiarem uszczerbku niż ten, jakiego doznał. Przyczynienie się wymaga dokonania oceny „stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron”. Nie ulega wątpliwości, że winę wskazuje ustawodawca jako podstawowe kryterium. Konieczne jest zbadanie możliwości postawienia zarzutu zawinionego zachowania obu stronom, bowiem tylko wówczas organ orzekający będzie miał pełną podstawę do podjęcia właściwej decyzji co do zmniejszenia odszkodowania. Wina poszkodowanego w zasadzie przesądza o obowiązku zmniejszenia odszkodowania, przy czym o jego stopniu zdecyduje analiza okoliczności danego przypadku, a zwłaszcza ustalenia co do winy dłużnika. Brak winy poszkodowanego nie musi oznaczać orzeczenia pełnego odszkodowania, jeżeli ocena innych okoliczności wskaże na zasadność jego umniejszenia. W szczególności należy uwzględnić zakres przyczynienia się poszkodowanego, stopień naruszenia prawnych i pozaprawnych reguł właściwego postępowania, cele i motywy kierujące zachowaniem stron. Dopiero ewaluacja zachowań obu stron pozwoli sądowi rozstrzygnąć o zasadności zmniejszenia odszkodowania należnego poszkodowanemu i jego odpowiednim zakresie.

W postanowieniu z dnia 4 sierpnia 2015 r. Sąd Rejonowy w Pszczynie w sprawie o sygn. II Ko 88/15 w uzasadnieniu wskazał, iż poszkodowany M. B. również powinien zostać ukarany mandatem karnym, niemniej jednak tut. Sąd nie jest związany tym ustaleniem.

Wskazać trzeba, iż zgodnie z art. 11 k.p.c. ustalenia wydane w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym. Jednakże osoba, która nie była oskarżona, może powoływać się w postępowaniu cywilnym na wszelkie okoliczności wyłączające lub ograniczające jej odpowiedzialność cywilną. W niniejszej sprawie nie mamy do czynienia z prawomocnym wyrokiem skazującym. Sprawca zdarzenia został ukarany mandatem karnym, a Sąd procedował w sprawie o uchylenie prawomocnego mandatu karnego, zatem nie znajdzie zastosowania w przedmiotowej sprawie art. 11 k.p.c. w stosunku do poszkodowanego M. B..

Sąd zważył iż zgodnie z art. 24. 1 ustawy prawo o ruchu drogowym kierujący pojazdem jest obowiązany przed wyprzedzaniem upewnić się w szczególności, czy ma odpowiednią widoczność i dostateczne miejsce do wyprzedzania bez utrudnienia komukolwiek ruchu; kierujący, jadący za nim, nie rozpoczął wyprzedzania; kierujący, jadący przed

nim na tym samym pasie ruchu, nie zasygnalizował zamiaru wyprzedzania innego pojazdu, zmiany kierunku jazdy lub zmiany pasa ruchu.

W myśl art. 22. 1 ustawy prawo o ruchu drogowym kierujący pojazdem może zmienić kierunek jazdy lub zajmowany pas ruchu tylko z zachowaniem szczególnej ostrożności. Stosownie do ust. 2 pkt. kierujący pojazdem jest obowiązany zbliżyć się do środka jezdni lub na jezdni o ruchu jednokierunkowym do lewej jej krawędzi - jeżeli zamierza skrócić w lewo. Kierujący pojazdem, zmieniając zajmowany pas ruchu, jest obowiązany ustąpić pierwszeństwa pojazdowi jadącemu po pasie ruchu, na który zamierza wjechać, oraz pojazdowi wjeżdżającemu na ten pas z prawej strony (ust. 4). Kierujący pojazdem jest obowiązany zczasu i wyraźnie sygnalizować zamiar zmiany kierunku jazdy lub pasa ruchu oraz zaprzestać sygnalizowania niezwłocznie po wykonaniu manewru. (ust. 5).

Za trafny należy uznać pogląd Sądu Najwyższego, w myśl którego „na kierowcy zamierzającym wykonać manewr zmiany kierunku jazdy w lewo ciąży bowiem nie tylko obowiązek zczasu i wyraźnego zasygnalizowania tego manewru oraz baczenia, aby nie spowodował on zajeżdżenia drogi pojazdowi jadącemu z kierunku przeciwnego, ale także w zależności od okoliczności, wynikający z zasady szczególnej ostrożności (art. 22 ust. 1 p.r.d.), obowiązek upewnienia się, przez spojrzenie w lusterko wsteczne lub boczne, czy znajdujący się za nim pojazd nie uniemożliwia bezpiecznego wykonania tego manewru” (wyrok SN z 8 marca 2006 r., IV KK 416/05, LexPolonica nr 1115503).

W innym orzeczeniu Sąd Najwyższy stanął na podobnym stanowisku, zgodnie z którym „warunkiem sprostania obowiązkowi szczególnej ostrożności, nałożonemu na uczestnika ruchu drogowego w sytuacjach wskazanych w ustawie, jest nieustająca obserwacja sytuacji na drodze, umożliwiająca percepcję wszystkich zmian i odpowiednie dostosowanie się do nich. Odbiega od takiego modelu zachowania wykonywanie manewru skrętu w lewo, bez upewnienia się, czy nie spowoduje on zajeżdżenia drogi także pojazdowi jadącemu z tyłu. Zaniedbanie takiego upewnienia się o braku zagrożenia przy wykonywaniu skrętu w lewo oznacza niezachowanie szczególnej ostrożności, jako warunku prawidłowego wykonania manewru zmiany kierunku jazdy, określonego w art. 22 ust. 1 p.r.d., a tym samym naruszenie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym” (postanowienie SN z 12 sierpnia 2009 r., V KK 34/09, LexPolonica nr 2083121, OSNKW 2009, nr 9, poz. 8).

Bezspornym jest, że samochód osobowy marki V. (...) o nr rej. (...) stanowiący współwłasność B. i M. B. został uszkodzony w wyniku kolizji drogowej. Do kolizji doszło w momencie, gdy poszkodowany wykonywał manewr wyprzedzania pojazdu sprawcy zdarzenia, co również było okolicznością bezsporną. Gdy poszkodowany M. B. był na wysokości samochodu sprawcy zdarzenia P. B. (1), ten zaczął wykonywać manewr skrętu w lewo, doprowadzając do kolizji z poszkodowanym.

Ponad wszelką wątpliwość P. B. (1) nie upewnił się przy wykonywaniu skrętu w lewo, czy nie jest wyprzedzany przez inny pojazd, nie informując kierunkowskazem odpowiednio wcześniej, przy zachowaniu wymaganej ostrożności, że zamierza skrócić w lewo.

Sąd uznał za niewiarygodne zeznania świadków przesłuchanych w toku postępowania II Ko 88/15 w zakresie w jakim wskazywali, że pojazd poszkodowanego M. B. jechał z dużą prędkością. Z okoliczności sprawy wynika, że nie tylko nie jechał z niedozwoloną prędkością na tym odcinku, ale również, że prędkość pojazdu była niewielka. Wskazuje na to zarówno nieznaczny zakres uszkodzeń pojazdów, co potwierdza dokumentacja fotograficzna znajdująca się w aktach sprawy II Ko 88/15, ale również brak obrażeń ciała u sprawcy szkody i pozostałych uczestników zdarzenia. Gdyby poszkodowany M. B. poruszał się swoim pojazdem ze znaczną prędkością, z pewnością uszkodzenia pojazdów oraz obrażenia ciała byłyby znaczne.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka M. B. co do okoliczności, iż nie jechał ze znaczną prędkością, co było spowodowane tym, iż wcześniej pojazdy poruszały się za autobusem, co spowodowało wyhamowanie pojazdów do około 40 km/h. Zeznania świadka M. B. obrazują zdaniem Sądu logiczny ciąg zdarzeń. Świadek M. B. zeznał, iż upewnił się czy pojazd jadący przed nim nie zmienia pasa ruchu, wyjaśniając że kiedy był na wysokości pojazdu P. B. (1), ten zaczął skrócić w lewo, a gdy rozpoczął manewr wyprzedzania pojazd wyprzedzany nie sygnalizował skrętu w lewo.

Powyższe obrazuje zarówno szkic miejsca zdarzenia, jak również dokumentacja zdjęciowa. Przy tym wobec zakresu uszkodzeń jakie powstały w pojeździe poszkodowanego nie można przyjąć, że poszkodowany jechał ze znaczną prędkością, która ewentualnie mogłaby spowodować, iż znalazłby się nagle przy pojeździe wykonującym manewr skrętu w lewo. Uszkodzenia w pojeździe pozwalają na stwierdzenie, że poszkodowany nie tylko rozpoczął manewr wyprzedzania, ale był już na wysokości pojazdu sprawcy, a sprawca zdarzenia nie zachował ostrożności i nie upewnił się czy nie jest wyprzedzany przez inny pojazd, a przecież powinien był wyhamować i upewnić się, zawczasu sygnalizując wykonanie manewru, że może bezpiecznie skręcić w lewo, czego nie uczynił.

Zdaniem Sądu powątpiewania, to wykonujący manewr skrętu w lewo nie upewnił się czy pojazd jadący za nim nie wykonuje manewru wyprzedzania i jednocześnie zdaniem Sądu nie zasygnalizował skrętu w lewo na tyle wcześnie - na ile wymagały tego zasady ostrożności, aby poszkodowany jadący za sprawcą kolizji mógł zaniechać wykonania manewru wyprzedzania. Z powyższych względów Sąd uznał, iż poszkodowany nie przyczynił się do powstania szkody w żadnej mierze.

Zatem biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powoda roszczenie za zasadne i w związku z tym w punkcie 1 wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2 812,47 zł.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 817 k.c. Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Jak wynika z § 2 gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jednakże bezsporną część świadczenia ubezpieczyciel powinien spełnić w terminie przewidzianym w § 1. Powód domagał się odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 7 lipca 2015 r. do dnia zapłaty, a żądanie to pozostawało uzasadnione w świetle powołanych przepisów.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na łączną kwotę kosztów postępowania złożyły się kwoty: 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa; 141 zł tytułem opłaty od pozwu; 66,86 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu pełnomocnika na rozprawę, 600,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z § 6 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z dnia 3 października 2002 r. ze zm.).

SSR Jolanta Brzęk